

LACKING A GRAND
NARRATIVE,

WE CARRY TINY
MYTHOLOGIES

Nanna Amstrup
MFA in Medium- & Material Based Art
Art & Craft department
Oslo National Academy of the Arts
2024

INNHold

FØRSTE AVSNITT	2
<i>Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies</i>	2
<i>Et sted at samle kræfter</i>	7
ANDET AFSNITT	9
<i>Reproduktion af fortællinger</i>	9
<i>En gjendigtning af Artemis</i>	11
<i>Myters magt og hvilke tråde der ligger øverst i væven</i>	13
<i>Bæreposeteorien</i>	15
<i>Hvordan forsvinder en fortælling?</i>	17
TREDJE AVSNITT	21
<i>En ny garderobe til Artemis</i>	21
<i>Venusbunad I, Lover</i>	24
<i>Venusbunad II, Rider</i>	30
<i>Venusbunad III, A New Skin for an Old Ceremony</i>	34
<i>Kostymer</i>	36
<i>The whole world is a stage, and everyone on it is a crossdresser</i>	40
FJERDE AVSNITT	47
<i>Scenografi & World Building</i>	47
LITTERATUR:	51
<i>GRÆSK MYTOLOGI:</i>	52
KUNSTNERLISTE:	53
Tak	54

FØRSTE AVSNITT

Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies

Jeg deler denne tekst op i fire afsnit. Først vil jeg i denne indledning præsentere tekstens ulike avsnitt og introdusere mit avgangsprojekt *Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies* som det ser ud fysisk og fortælle litt om utgangspunktet for projektet.

Dernæst vil jeg i tekstens andet avsnitt, skrive om projektets overordnede tema, som er reproduktion af myter og fortællinger. Jeg vil undersøge den magt som ligger hos den, som reproducerer en fortælling. Alle fortællinger har en fortæller, og ingen fortæller er objektiv. *Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies* er et projekt som tar for seg at lage en skeiv gjenfortælling av myterne om månegudinnen Artemis.

Artemis er en gudinde fra græsk mytologi. Hun er gud over blandt andet jagten og skoven. Hun får i sin ungdom seks ønsker opfyldt af sin far Zeus. Hun ønsker sig blandt andet at bære bue, pil og jagtklær, i stedet for traditionelle kvinneklær. Hun ønsker seg at leve i skoven, aldrig blive gift eller ha sex med en mand og så ønsker hun seg seksti unge kvindelige nymfer som ledsagere i skoven¹. I nedskrivningen af de græske myter fremlegges Artemis som en gudinne der var jomfru for evigt og levede i skoven med sine veninder². Jeg bygger denne udstilling på en lidt mer skeiv læsning af græsk mytologi. Det er vigtigt at læseren af denne tekst ved, at jeg ikke påkalder mig retten til at fortælle nogen sandhed om Artemis, men at jeg nærmere melder mig ind i en historisk tradition for at genfortælle myter med egen mund. Som

¹ Callimachus, (s. 61)

² Homer (s. 183)

alle andre der får mulighed til at genfortælle en historie, så er jeg naturligvis heller ikke objektiv. Jeg læser myterne med al min bagage. For meg blev Artemis med tiden et billede på en egen længsel etter et større skeivt felleskab og en frihet til å utforske. Det her projekt handler om at være skeiv, om seksualitet, køn, frihed og om et liv i selvvalgt eksil fra den heteronormative verdensorden.

Jeg vil i tekstens tredje avsnitt skrive om hvorfor jeg har valgt kostymer som et av mine medier i dette projekt. Først et avsnitt om kosymer og klær mulighet for at transformere kroppens uttrykk. Artemis ønskede at klæde sig i jagttøj, men bliver alligevel altid, i kunsthistorien, afbilledet i løse kjoler eller nøgen. Jeg vil med mine kostymer, forsøge at trække et andet billede af månegudinden frem. Jeg længtes nogle gange efter et større skeivt felleskab og en frihet til å utforske. En mulighed for at trekke meg bort fra mit vanlige sted og føle noe forunderligt eller uvanlig, og la det finnes. Jeg er nysgerrig på hvordan det ville være at bo et sted hvor vi trygt kunne bære vores kroppe som vi har lyst til. Jeg valgte Artemis fordi hun i myterne insisterer på at leve et næsten separatistisk liv med 60 unge kvindelige ledsagere³. Jeg tænker på ingen måde på separatisme som en utopi, men jeg ser på det som en mulig strategi for at være et sted hvor man kan redefinere samfundsnormer og regler. Jeg har brugt fortællingen om hjemstedet til Artemis, til at forestille mig et sådant sted. Et sted hvor man, i skjul fra det dominerende samfunds heteronormativitet, kan gjentænke ideer om kjønn, kropp, og seksualitet.

³ Callimachus, (s. 62)

Statue av Artemis (*Romersk: Diana*), The Metropolitan Museum of Art, 1894

Det at opfinde et fiktivt sted hvor man må gjentænke alle samfundsregler på nyt er en strategi jeg kjenner fra fantasygjenren og rollespil. Dette vil jeg komme ind på i tekstens fjerde og sidste afsnit. Jeg har valgt at kuratere projektet som en scenografi. Altså et sted man kan træde ind i. Her har jeg ladet mig inspirere av rollespil og fantasy for at bygge et lille udsnit av en annen verden, som publikum kan deltage i, hvis de har lyst. *Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies* er en scenografisk installasjon bestående av en indgang, i form at en port, et teaterteppe som kan henge foran porten, i indgangen til utstillingen og tre skulpturelle kostumer som henger frit i rommet bak porten. Porten er stor og hvid. Overfladen er ru og gips-agtig. Portens søjler trækker tråde tilbage til søjler fra antikkens Hellas. Vertikalt på toppen af porten er et en plantelignende skulptur som hviler på begge søjler. Skulpturen er et symbol jeg har taget fra en af mine egne tegninger. Den er ens i begge ender, på samme måde som man kan sige at et træ er det. Altså at rodnet til træet er lige så stort og forgrenet som træets krone. Jeg har de sidste år brugt dette symbolet med plantens krone og rodnet i mange af mine tegninger. Det at den er ens i begge ende er, for mig, både et modstykke til binære symboler som eksempelvis *jin & yan* symbolets modsætninger, og et symbol på nogle former for queer seksualitet, altså det at have en romantisk relation til en krop som ligner ens egen.

Access, skulpturur, 2023, 270 x 320 cm

Et sted at samle kræfter

I en gammel dansk arbejdersang fra 70'erne, med tittelen *Sang om at samle kræfter*⁴, synges der, at hvis man skal orke at kæmpe, så skal man også have et sted at hvile. Ideen om det sted er et af de første frø i dette projekt. Jeg ønsker at skabe et rum at samle kræfter i. Derfor valgte jeg Artemis som den primære inspiration til dette projekt. Jeg forestiller mig at den skov hvor Artemis lever sit liv, er et sted, hvor du kan samle kræfter. Her går hun på jagt, befrugter æg med æg og falder i søvn sammen hendes ledsagere. Projektets fysiske verker er et forsøg på at bygge et udsnit af dette sted med hjælp fra grep og strategier jeg har lært meg ved at spille rollespil og studere fantasys måde at bygge verdner på.

⁴ Skrevet av Jesper Jensen, musik av Benny Holst og Arne Würgler, fra albummet *Skolesange* (1971)

Sang om at samle kræfter

*Ræk mig dine hænder, lad mig se om de er ru
Lad mig kysse din nakke, gøre ungerne jaloux
Nu ta' r vi fri, skønt klokken kun er to
Lad os elske på sengen, la' gardinerne glo*

/ Lad os ligge og grine og gi' os lidt tid
til at samle kræfter til den kommende strid*

*Vi er børn af de svage men med flertallets ret
alt for længe har vi lystret og skjult at vi har grædt /
Din krop er mørk og varm og min er noget hvid
I dit ansigt er der rynker af sorg og stress og slid
Vi har lige talt om det nye år, depression og ledighed
er de gaver som vi får*

Tekst af *Jesper Jensen*

*at grine på dansk er på norsk: *at le*

ANDET AFSNITT

Reproduktion af fortællinger

I hver epoke er den herskende klasses tanker de herskende tanker, dvs. den klasse som er samfundets herskende materielle magt er også den herskende åndelige magt. Den klasse som har midlene til den materielle produktion til sin disposition, disponerer dermed samtidig over midlene til den åndelige produktion, slik at den også stort sett har herredømmet over tankene til den som ikke har adgang til midlene for åndelig produktion.

Karl Marx, *Det kommunistiske manifest og andre ungdomsskrifter*⁵

Jeg begyndte på Kunsthøgskolen i Oslos afdeling grafik i 2018, fordi jeg ville studere de grafiske trykkeprocessorer med hvilke man har trykt og reproduceret myter og fortællinger gennem historien. Det at kunne trykke og masseproducere en tekst eller et billede er en magt. Det giver dig mulighed for at spre for eksempel en fortælling, en religion, politik eller kunst. Jeg er optaget af den magt som ligger hos den som reproducere en fortælling. Alle fortællinger har en fortæller, og ingen fortæller er objektiv.

Dette tema er noget jeg har arbejdet med de sidste 10 år av min praksis. Før jeg begyndte på Kunsthøgskolen lavede jeg zines og tegneserier. De gav meg en mulighed for at trykke fortællinger som jeg gik og savnede i min hverdag. I 2017 etablerede jeg forlaget Marehalm, fra hvilket jeg blandt andet har udgivet mit bachelorprojekt: en avis med tittelen *Et Godt Sted at Våkne*, med tegninger av en potentiel ny verden, der rejser sig fra en post-økonomisk

⁵ Marx, (s. 141)

verden og spør hvordan myter gennem historien er blevet ned- og omskrevet for at bygge op om særlige interesser og samfundsstrukturer. Avisen blev trykt på en rest af akkurat det samme papir som den konservative danske avis, Jyllandsposten, er trykt på. Jyllandsposten var den dominerende avisen i det heteronormative samfund jeg voksede op i. Personligt var dette også en mulighed for at trykke en fortælling jeg, som skeiv ungdom, havde savnet, på akkurat det papir som min barndoms sandheder var trykt på.

Et Godt Sted at Våkne, avis i oplag på 400, 2021, 84 x 420 cm

En gjendigtning af Artemis

I mit projekt, *Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies*, har jeg valgt at fokusere på Artemis og græsk mytologi. I Europa har folk for vane at snu seg mod antikkens Grækenland når man taler om det moderne samfunds grundsten eller demokratiets vugge. Hvor vidt det er sant vil jeg lade mere kompetente mennesker om at diskutere. Det som er vigtigt for mig i dette projekt er at dette er en af de dominerende fortællinger som det samfund jeg kender er bygget på. Jeg er inspireret af dramatiker Sara Stridsbergs drama *Medealand* hvor Stridsberg plassere den mytiske figur Medea i et moderne tidslandskab og gennem hendes historie fortæller om at være flygtning, at opgive sit hjemland for kærlighedens skyld og om et menneske, der ikke har nogen plads i verden. Sara Stridsbergs skuespill *Medealand* tar utgangspunkt i Euripedes⁶ drama om Medea (oppført i 431). Medea, prinsessen fra et fjernt land hjelper Jason med å erobre et viktig gyldent skin og redder ham fra en sikker død. Hun følger ham tilbake til Hellas og blir hans hustru. De får to sønner, men Jason forlader henne for at gifte seg med datteren til kongen i byen. Etter skilsmissen bliver Medea statsløs og udstøt af det land som hennes børn er født i og som hun har forladt sitt hjemland for. I *Medealand* dræber Medea sine sønner som følge af et psykisk sammenbrud. Hun finder sig selv i en situation som flygtning uden rettigheder og i et land, hvor hun ikke har nogen at tale med eller bede om hjelp og føler at hun ikke har noget andet valg⁷. Stridsbergs strategi virker til at være, at bruke græsk mytologi, en av vestens mest hegemoniske mytologier, til at fortælle en historien om vestlig grænsekontrol og migration. Hun ligger

⁶ Euripedes var en græsk digter som levede fra c. 480 – 406 fvt.

⁷ Stridsberg, (s. 122)

seg parallelt med den dominerende historiefortelling, men trækker en anden histories tråde frem. Jeg er meget inspireret af denne arbejdsproces.

Ved at lage en skeiv læsning av myterne om Artemis, forsøker jeg at trække nogle skeive tråde som jeg savner frem. Jeg er vokset op i en konservativ lille by i Danmark. Den eneste skeive person jeg så på TV var ekskone til karakteren Ross i tv-serien *Friends*⁸. Hendes eneste egentlige personlighedstræk var at hun var lesbisk. Jeg var 21 år gammel første gang jeg mødte og talte med en anden åpent skeiv person. I mine teenageår brugte jeg utrolig meget tid på at bekymre mig for hvad det var som var galt med mig. Jeg tror jeg kunne have sparet mig selv for en god del af den bekymring hvis det skeive ikke havde været så godt gemt væk, der hvor jeg vokset op. Repræsentation betyder noget.

Jeg anderkjenner fuldt ut at også jeg er subjektiv og har en agenda med min gjenfortelling. Jeg ønsker ikke at lage noen objektiv analyse av Artemis, da dette i min optik ikke er muligt. Ved at være åpen om min intention håper jeg også at peke på at alle gjenfortellinger kommer fra en fortæller som har hatt sin grunn til fortælle en spesifikk historie. Jeg har lavet den her tolking for at minne meg selv på at alt det skeive har været her hele tiden.

⁸ Tv-serie fra 1994 av James Burrows

Myters magt og hvilke tråde der ligger øverst i væven

Hvis man skal væve et billedtæppe, må man først spænde en stor mængde tråde op vertikalt. De kan have forskellig farve eller tekstur. Dernæst må man væve horisontalt, frem og tilbage, igen, med ulike farver eller teksturer. Væverens arbejde er at vælge hvilke tråde som skal løftes frem. Når noget løftes frem, må andre tråde vige plassen og ligge sig bak. Lad os se på historien som et billedtæppe. Noget er blevet løftet frem, og andet er blevet sendt om på bagsiden. Disse valg har konsekvenser. Der er mange tematikker som trenger at blive vævet frem. Mange stemmer som ikke har været hørt. Jeg skriver det her for huske meg selv på at alle samfundsstrukturer står på et fundament af fortællinger, myter og religiøs tro.

I Vesten har der historisk set været en tendens til at vende det blinde øje til skeivhet i både historiske, juridiske, akademiske og kulturelle aspekter. Der er mange eksempler på særligt lesbiske par som historiefortællerne har beskrevet som vældig nære veninder som boede sammen hele livet og aldrig blev gift med en mand. Dette har øjensynligt, gennem heteronormativitetens linse været mere sandsynligt end at to kvinder skulle være i en romantisk relation. En af de letteste måder at skubbe historiens skeive personer ind i hjørnet på, er at afvise ethvert forhold disse historiske personer måtte have haft som venskab. Eksempler fra historien er danser og aktivist Josephine Baker⁹, forfatter Tove Jansson¹⁰, forfatter Emily Dickinson¹¹, fotograf Hulleah

⁹ Kilde: Smithsonian American Women's History Museum

¹⁰ Kilde: information.dk 27/4/2024

¹¹ Kilde: emilydickinsonmuseum.org 27/4/2024

Tsinhnahjinnie¹², forfatter Virginia Woolf, astronaut Sally K. Ride¹³, imperialist og sykepleier Florence Nightingale¹⁴, maler Frida Kahlo¹⁵, musiker Billie Holiday¹⁶, diplomat Elenor Roosevelt¹⁷, fotograf Nan Goldin¹⁸ og forfatter Susanne Sontag¹⁹

Men hvorfor er det i det hele tatt viktig for historikere at lede etter skeive figurer i historien? Jeg tror det er en form for genopbygningshandling. Jeg tror, at vores nutid i høy grad er formet af de historiske øjeblikke og figurer, som vi vælger at løfte frem i skolebøger, i litteraturen, på museer og på filmklærder. Disse mennesker bliver eksempler på, hvordan vi definerer berømmelse og succes i vores kultur, og de bliver rollemodeller, som vi spejler os i. Da vi har fyldt historiebøgerne og kulturhistorien med præsidenter, krigshelte, sportsstjerner og hede heteroseksuelle kærlighedshistorier, er det ikke nogen stor overraskelse at vores verden ser ud som den gør. Hvordan ville verden ha set ud, hvis vi i stedet brugte tid på at studere livet til de mennesker som levede udenfor den heteronormative verdensorden, eller de der måske ikke havde ressourcerne eller adgangen til at blive berømte eller folk som helligede deres liv til omsorg og plejearbejde?

¹² Kilde: Smithsonian American Women's History Museum

¹³ Kilde: Smithsonian American Women's History Museum

¹⁴ Kilde: Pride.com 21/4/2024

¹⁵ Kilde: Pride.com 21/4/2024

¹⁶ Kilde: Them.us 21/4/2024

¹⁷ Kilde: Advocate.com 21/4/2024

¹⁸ Kilde: tate.org 21/4/2024

¹⁹ Kilde: latimes.com 21/4/2024

Bæreposeteorien

Når vi ikke genkender os selv i historien, så må vi lede efter et andet sted at være menneske fra. Ursula K. Le Guin²⁰ gør dette arbejde i sitt essay *Bæreposeteorien*²¹. Fortællingen om hulemanden som samlet en sten op og skabte verdens første våben, gik på jagt og skabte grundstenen til menneskets samfund, var ikke en fortælling Le Guin kunne genkende sig selv i som menneske. Hun kommer i *Bæreposeteorien* med et nyt forslag til hvilket redskab der tog os ud af huletilstanden og frem til i dag. Le Guin peger væk fra våbnet og over mod bæreposen i stedet. I palæolitisk tid var 65 til 80 procent af den mad mennesker spiste sanket. Kun i Arktis var kød den vigtigste del af menuen²².

Våpenet, jageren og jagten har fået stor opmærksomhed, først i hulemalerierne og senere i menneskehedens evolutionshistorie. Men før værktøjet der tvinger energi udad blev lavet, lavede vi værktøjet som kan bringe energi hjem. Bæreposen. Le Guin genkender i højere grad sin egen menneskelighed i sankningen frem for jagten. Hun sammenligner samlerens repetative arbejde med omsorgsarbejde. Jagten og byttenedlæggelsen sammenligner hun med moderne tids krig og kolonialisering.

Verden ønsker at se sig selv, og når vi ønsker at se hvem vi er, så har vi for vane at se på hvem vi har været. Der findes ikke noget oprindeligt form for samfund²³. At lede efter et er kun at skabe myter, man kan bygge et samfund

²⁰ Amerikansk forfatter som levede fra 1929 - 2018

²¹ Le Guin, (s.10)

²² Le Guin, (s. 8)

²³ Greaber, Wengrow, (s. 11)

eller et fælles folkefærd på. Derfor er det vigtigt at se på hvilke fortællinger og myter vi har bygget vores samfund på og hvem som har fået lov til at udvælge eller nedskrive disse myter. Og til sidst spørge os selv om hvad det er for et samfundssyn disse myter bygger op om. Hver gang nogen får muligheden for at være den som reproducerer en fortælling, så får man også muligheden for at trække dele frem i lyset og udelade andre dele.

Hvordan forsvinder en fortælling?

Læser man myterne om Artemis med patriarkatets heteronormative briller på, så er det fort gjort at tænke at hendes fravalg av ekteskab og sex med menn altså etterlod henne i en evig jomfrudom. For at undersøge historiske konsekvenser av at læse historien med samtidens briller på, har jeg sett på moderne arkeologiske utgravninger av historiske byer. Hva skjer når vi undersøger fortiden gjennom samtidens linse? Et historisk eksempel på dette findes i udgravningen af den historiske by Çatalhöyük²⁴. På Konya-sletten i nutidens Tyrkia finnes ruinene av det vi kjenner som verdens ældste by, Çatalhöyük, befolket fra rundt 7400 fvt. og 1500 år frem. Nyelige utgravninger av Çatalhöyük viser os at vi kanskje har været litt for raske med vores tolkninger av kulturer og symbolikker. Indersiden af husene i Çatalhöyük er dækket av skaller og horn fra kveg og andre dyr. Noe der før har fået forskere til å tro at dette var et minnesmärke over jordbrukets oprindelse²⁵. De nyere utgravninger viser noe annet. Kvegene i veggene er ikke fra husdyr, men tilhørte vilde urokser. Dette er et klassisk eksempel på at vi har set det vi leder efter. Leder vi efter oprindelsen til jordbruget, så vil en villokse blive set som et husdyr.

²⁴ Greaber, Wengrow, (s. 341)

²⁵ Greaber, Wengrow, (s. 341)

Udgraving av byen Çatalhöyük (av Anadolu University)

Et andet eksempel på dette er de små leirefigurer av frodige kvinder som også er fundet i Çatalhöyük. De er i lang tid blevet set på som moderskabsgudiner, for med patriarkatets briller på blev figurene læst som frugtbarhedssymboler. Men de nyere udgravninger har vist at de for det første ikke er blevet tatt godt vare på da de var i brug, og at alle bliver fundet i vanlige opholdsrom blandt andre hverdagsgenstande, ikke i templer eller andre hellige steder. I dag er arkæologer mere tilbøjelige til at mene, at statuetterne i like så høj grad kunne ha vert en slags barbie dukker²⁶.

Begge disse udgravninger fortæller os om en menneskelig tendens til at se på fortiden gennem samtidens briller. Lever vi i et patriarkat, så vil en frodig kvindefigur ved første øjekast ligne et frugtbarhedssymbol. Jeg tror vi går i denne fælde ofte. Jeg er interesseret i alle de skeive fortællinger som er blevet overset med samtidens heteronormative briller på.

Jeg tror vi har en tendens til at få øje på det vi leder efter, eller i hvert fald, det vi kender. Det forklarer det faktum at der i middelalderen fandtes uendeligt mange observationer af mirakler, mens der nu observeres meget færre af den slags. Dengang troede folk på mirakelernes forkomst og derfor kunne man pege på noget og sige: *Se! Et mirakel!* Nu tror de færreste på magiske mirakler, så vi ser ikke efter dem, og hvis de faktisk skete, så ville vi næppe se på dem som mirakler, da det ikke er noget vi er går rundt og er bevidste om som en mulig forekomst i verden.

²⁶ Greaber, Wengrow, (s. 342)

Sittende kvinne fra Çatalhöyük (hodet er en restaurering) Museet for Anatoliske Sivilisasjoner

TREDJE AVSNITT

En ny garderobe til Artemis

Artemis ønskede at klæde sig i jagttøj, men bliver alligevel alltid i kunsthistorien, afbilledet i løse kjoler eller nøgen. Jeg vil med mine kostymer forsøge at trække et andet billede af månegudinden frem. Jeg har forsøkt at skape en udstilling, der placerer Artemis i et moderne tidslandskab, estetisk inspireret af andre miljøer med seperatistiske tendenser, som eksempelvis motorsykkelmiljøer, amerikansk cowboy-kultur, gaming og rollespill. Jeg henter inspiration fra kulturer og miljøer som i seg selv ikke er eksplisitt politiske, men som ofte har blitt sett på som maskuline og mannsdominerte, eller som representanter for patriarkalske eller høyreorienterte livssyn. Verkene mine forsøker særlig å løfte frem og fokusere på de mulige skeive aspektene ved disse miljøene, og jeg insisterer på retten til å lage en skeiv lesning av mytene og fortellingene vi har bygget samfunnssynet vårt på.

Kostymerne er delt i tre lag: et innerste lag som forholder seg til seksualitet, et mellom lag som er ment til aktiviteter som eksempelvis jakt eller motorsykkelture, og et ytterste lag, en slags overtøy som forholder seg til myter, ritualer og det åndelige. Alle har de tittelen *Venusbunad*, og så hver sin undertittel.

Venusbunad I, Løver, (verket er fortsatt under produktion) tekstil, metal, silkeprint, 2024

Venusbunad I, Lover

Det innerste lag er syet i en syntetisk efterligning af silke, i en gylden orange farve. Stoffet er vatteret og i lag, men syninger som holder et lag med platevat fast mellem to lag af stoffet.

Overdelen er stam og kort. Den kan snørres ind i ryggen så den fungerer som en *binder*. En binder er en undertrøje, der bruges til at udflade brystkassen. Binders benyttes særligt, men ikke udelukkende, af trans-, nonbinære og kønsdiverse personer, der har fået tildelt kønnet *kvinde* ved fødslen, til at kontrollere hvordan de udtrykker deres kønsidentitet, eller hvordan omverdenen læser deres kønsudtryk. Overdelen har store ærmer, syet efter de skjorter som man har under en bunad og som estetisk trækker tråde til renæssancen og barokken. Jeg ønskede at referere til disse to stilepoker, da det er disse tider, Virginia Woolf's roman *Orlando*, begynder i. *Orlando* er en gigantisk inspiration for mig i dette projekt. Woolf ser i romanen på klær som mere en bare praktiske eller pyntesyke. De er med til at forme vores kroppe og vores køn. *Orlando* blev udgivet første gang i 1928. Romanen var inspireret af familiehistorien til den aristokratiske digter og romanforfatter Vita Sackville-West, som var Woolfs elsker²⁷. Romanen handler om en digter, der skifter køn fra mand til kvinde og lever i århundreder.

Kostymets inneste lags underdel er et par bukser som er åbne i siderne, holdt sammen med metalringe og pyntet med flåser hele vejen ned. Bukserne er inspireret af cowboy-estetik. Hvis vi taler om skeivhet, kjønn og klær, særligt i et vestligt perspektiv, så er det vanskeligt at komme utenom en cowboys

²⁷ Bechdel (s. 5)

garderobe. Spør hvem som helst der har set filmen *Brokeback Mountain*²⁸ om at karakterisere filmen med tre ord, og du er næsten sikker på at høre en eller anden udgave af "homo cowboy kærlighedshistorie". Men *Brokeback Mountain* står langt fra alene. Gennem tiden har flere store skeive kunstnere beskæftiget sig med cowboys. På listen er blandt andre billedkunstnerne George Quaintance²⁹ og Tom of Finland³⁰, og i min egen generation kommer vi ikke udenom musikerne Lil Nas X³¹ og Orville Peck³².

Alle disse kunstnere har brugt same strategi som jeg forsøger at bruge i mine kostymer. De har påkaldt sig retten til å fremhæve noe skeivt i kulture som egentlig bliver set på som patriakalske og heteronormative. De har gjort cowboyen homoerotisk. Jeg tror at grunden til at ideen om to mandlige cowboys i et romantisk og seksuelt forhold var så svært for nogle, særligt amerikanere, at forstå³³ var fordi det udfordrer forestillinger om amerikansk maskulinitet knyttet til cowboymyten, der positionerer sig i direkte modsætning til queer identitet.

²⁸ *Brokeback Mountain* film av Ang Lee, 2005

²⁹ Amerikansk billedkunstner som levede fra 1902 - 1957

³⁰ Touko Valio Laaksonen, med kunstnernavnet Tom of Finland var en finsk billedkunstner som levede fra 1920 - 1991

³¹ Amerikansk rapper, født 1999

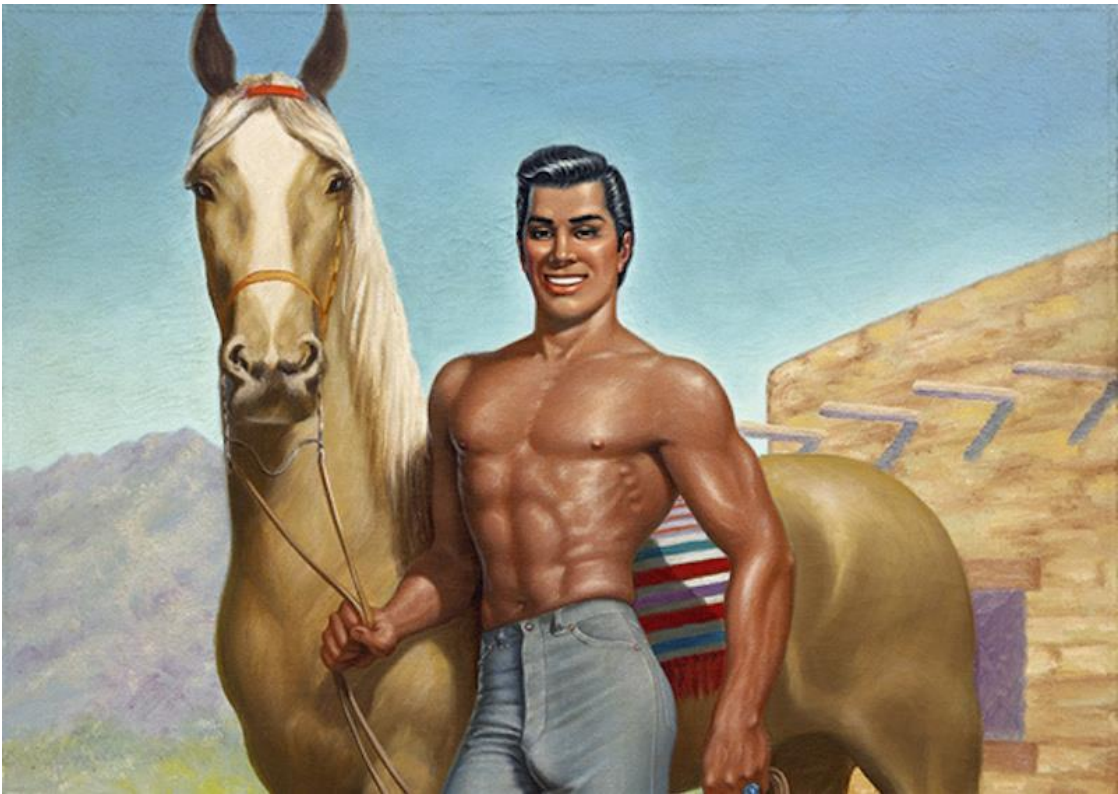
³² Sydafrikansk musiker, født 1988

³³ Klempnauer, (s. 14)

OVER: Musiker Orville Peck
UNDER: Musiker Lil Nas X

OVER: Verk av George Quaintance

UNDER: Verk av Tom of Finland

Venusbunad II, Rider, tekstil, metal, plexigals, latex, 2023

Venusbunad II, Rider

Det mellomste lag i kostumet er ment som de *sociale klær*. Hvor det innerste forholdt seg til individets kjønnsudtrykk og seksualitet, forholder det mellomste lag sig til det kulturelle eller sociale. Her har jeg særlig trukket inspiration fra motorsykkelmiljøer. Både fordi disse igjen, som i cowboyens tilfælde, bliver forbundet med maskuline gruppedynamikker og bandekultur. Ikke umiddelbart noget skeivt sted, men hvis vi ser nærmer etter, så har man i queer-kultur også her *reclaimet*³⁴ begrebet i en skeiv fortolkning. Homoerne tok seg af cowboyen og de lesbiske har taget seg av motorsykkeltkulturen. Den lesbiske motorsykkeltkultur blev cementeret under San Francisco Pride-paraden i 1976. Gruppen *Dykes on Bikes* kørte forrest i paraden på motorsykler og startet en bevegelse som stadig findes i dag i 15 undergrupper spredt ud over verden³⁵.

Jeg har vatteret tæt vævet bomuldslerred og tjukk latex for at etterligne de robuste motorsykkeltklær man har på seg for at beskytte kroppen i trafikken. Vesten og bukserne kan lukkes i siden med snørre som er festnet i metalhuller i kostymets latex-kanter. Til dette kostume har jeg laget en motorsykkelhjelm med et lasercuttet visir i transparent orange plexiglas med flammer i kanterne.

³⁴ Reclaime: at tage et begreb tilbage som før er blevet brukt imod deg: ex. det engelske ord *dyke*, var et skjeldsord om lesbiske, som skeive kvinner selv har begyndt at bryke med stolthet, og gjennom tiden har associationerne til ordet ændret seg fra negativ til positiv.

³⁵ Kilde: dykesonbikes.org 11/4/2024

Dykes on Bikes, San Francisco Pride 2015

LACKING A SAND NARRATIVE

WE CARRY TINY MYTHOLOGIES

Venusbunad III, A New Skin for an Old Ceremony, (verket er fortsatt under produktion) 2024

Venusbunad III, A New Skin for an Old Ceremony

Det ytterste lag er det ceremonielle lag. En gulvlang vest i håndfarget canvas med hele projektets tittel: *Lacking a Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies* skrevet ned langs siderne. Estetisk er jeg inspireret av de katolske præstekåper som Henri Matisse³⁶ lagde rundt 1950. Det innerste lag av kostymet er det private og det seksuelle, det mellomste er det kulturelle og sociale lag, og det ytterste er det mytiske, religiøse og ceremonielle lag. Alle driver de med en form for *reclaiming* av begreber eller kulturer. Det ytterste lag appropriere katolske præstekåper og peger på Artemis som en guddom.

Jeg valgte at bruke katolske estetikker da det om noen har vært en magtfull institusjon i vestens hegemoni og bærer et ganske stort ansvar for den skam og homofobi som skeive har blitt utsatt for. Jeg lagde skisserne til dette kostyme mens jeg var på et residency i Roma, i november 2023. Samme år som den italienske regering fratok flere rettigheter fra LGBT personer. De annullerede muligheten til juridisk at være to foreldre av samme kjønn³⁷ og gjorde surrogati ulovlig også hvis det foregår utenfor landets grænser³⁸. To år forinden nedstemte regeringen et lovforslag, der ville have gjort vold mot LGBT-personer og handikappede til en hadforbrydelse³⁹.

Igen handler det for meg om at ligge meg parallelt med de kulture som står for undertrykning av minoriteter og som har vært magtfulde i skabelsen af det gjeldende hegemoni. Jeg låner estetisk fra katolicismen, for å lage at

³⁶ Fransk maler, 1869 - 1954

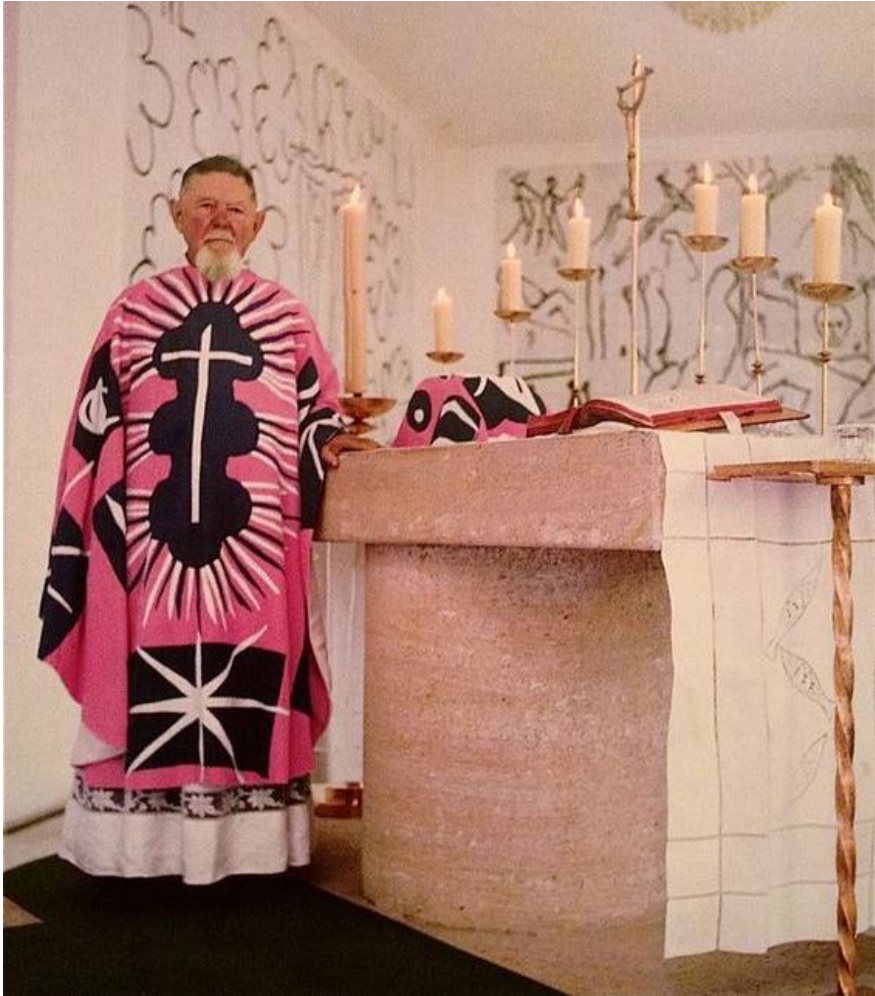
³⁷ Kilde: theguardian.com

³⁸ Kilde: bbc.com

³⁹ Kilde: theguardian.com

ceremonielt kostyme til Artemis og fremme hennes status som en skeiv gudinde.

Jeg besøgte en skredder i Roma som sydde præstekåber til de katolske præster. Her fotograferede jeg kåberne og kjøpte et belte som jeg har tænkt at bruke i kostymets ytterste lag.

Fotografi av katolsk præst med Matisses præstekåbe, 1950

Kostymer

Min lillebror ville ikke klædes ud som barn. Han blev nervøs og bange hver gang det var fastelavn. Jeg elskede at klæde mig ud. Hvert år fik vi ham overtalt til å ta på sig et kostume. For eksempel en skiløber, da det virket som en lavtærksel udklædning i februar. Under morgenmaden havde han hele kostumet på sig. Når han børstet tænder og så sig i spejlet røg skibrillerne og rygsækken med termokanden. I entreen skiftede han fra langgrandsstøvler til sine vanlige joggesko. Til sidst var det eneste der var tilbage at det originale kostume, en hue. Jeg var klædt ud som havuhyrer, i en dragt min mor og jeg havde brugt uger på at sy, den havde en hætte som gabet på et uhyre, så mit ansigt var gemt inde i munden på monsteret. Stoffet var turkis og glat, næsten som badedragtsstof og med pailletter på maven. Bag mig trak jeg en lang hale fyldt med møbelskum. Min lillebror var nu klædt ud som en dreng med en hue. Begge tog vi kostumer på alvor. Vi forstod at kostumet indeholder mulighed for forandring. Som Luka Holmegaard skriver i *Look*:

Jeg kan klæde mig ud som politibetjent til en temafest og komme i tanke om, at politiet også er klædt ud. Måske det at være voksen mest af alt består i at opbygge et afklaret (alt, alt for afklaret) forhold til, hvad der er kostume, og hvad der er såkaldt almindeligt tøj, passende påklædning. (...) At klæde sig ud, klæde sig på, er at melde sig ind i noget, en vane eller skik. Tøj er altid betydningsbærende, læsbart, i samtale med noget, der kommer før⁴⁰.

Luka Holmegaard, *Look*

⁴⁰ Holmegaard, (s. 126)

Jeg tror min lillebror var bange for at blive noget han ikke ville være. Han forstod at den magt har kostumer. De gir dig muligheden for at klæde sig ud som noget du gerne vil blive set som, eller prøve at være. Det er en strategi.

Drag queen Sasha Velour sagde under en performance jeg så på Oslo Pride 2023 at; *The whole world is a stage, and everyone on it is a crossdresser*. Jeg skriver den her tekst iklædt en neongrøn og sort fodboldtrøje. Det er en af mine favoritrøjer fordi jeg føler mig lidt mere barsk og sporty i den end jeg egentlig er. Jeg er *channeling*⁴¹ straight fodboldgut. Mine bukser er af uld og den ene halvdel af en dress jeg har købt på en ferie i Roma. Jeg havde ledt efter en dress i flere år. Altid var det for store, og for brede i skulderne og for små hen over min rumpe. Jeg ville gerne have en dress fordi det er et af de mest maskuline og elegante kostumer jeg kender. Når jeg så mine mandlige venner i dress længdes jeg altid lidt efter at kunne bære det på samme måde. I Roma fandt jeg en dress som næsten passede. Bukserne var lidt for små, men lange nok i benene. Damen som solgte mig det viste mig sømmene i livet, og at der var rigeligt stof til at jeg kunne ligge de ud, i hvert fald et par centimeter i hver side. Det lykkedes at ligge bukserne ud. Jeg ligner ikke en mand når jeg har dressen på, men jeg er godt på vej. I dag er mine ben altså *channeling* forretningsmand, og fra navlen og op, fodboldspiller. Sasha Velour har ret. Verden er en scene og jeg har klædt mig i en retning mod noget maskulint i dag.

⁴¹ Channeling er et begreb, mest kendt fra drag queen miljøer men også brugt mange andre steder, til at beskrive det at melde sig ind eller efterligne en særlig gruppe, yrke eller klasse, gennem dine klær og kropssprog. Det er en måde at tage noget på sig, som muligvis ikke har adgang til eller som man ønsker at teste ut.

Klær er altid en mulighed for at bevege sig mot noe annet. Klær er en mulighed for visuelt at melde sig ind i noe. Et sterkt eksempel på dette er ball room kulturen i ottitallets New York. Kulturen blev et miljø hvor minoritetspersoner lod sig inspirere af eksempelvis store modehuse, succes eller privilegier, en verden som ellers lå udenfor deres rekkevidde⁴². Dokumentaren *Paris is Burning*⁴³ fra 1991 portrætterer sorte og latinamerikanske homoseksuelle og transkønnede mennesker i ball-room kulturen. Deltagerne ved et *ball* bedømmes ud fra flere kriterier, herunder dansetalent, deres tøj og *realness* af deres træk, dvs. deres evne til at passere som medlem af den gruppe eller det køn, de portrætterer. I en av scenerne konkurrere de i kategorien *banjee realness*. *Banjee* referer til macho-arketyper som sømænd og soldater. Deltagerne performer i udklædning og kropssprog, en kultur de ellers har minimal tilgang til. Pepper LaBeija⁴⁴ var en amerikansk drag queen og modedesigner. Hun medvirker i *Paris is Burning* og i en samtale om de kampe sorte drag queens står over for i det heteronormative samfund, siger hun;

*“This is white America, and when it comes to the minorities; especially Black — we as a people, for the past 400 years — is the greatest example of behavior modification in the history of civilization. We have had everything taken away from us, and yet we have all learned how to survive. That is why, in the ballroom circuit, it is so obvious that if you have captured the great white way of living, or looking, or dressing, or speaking — you is a marvel.”*⁴⁵

Pepper LaBeija

⁴² Jennie Livingston, *Paris is Burning*, 1991

⁴³ Dokumentar fra 1991 av *Jennie Livingston*

⁴⁴ Amerikansk drag-queen og designer som levede fra 1948 til 2003

⁴⁵ *Paris is Burning*, 1991

Banjee realness og andre kategorier i ballroom-kulturen, som beder deltagerne om at passere som den figur, samfundet måske aldrig ville tillade dem at blive, gør assimilering til en konkurrence. De peger også på at disse klær altid er kostumer. Kostumer som på nogen kroppe bliver set på som passende og forventede og på andre kroppe bliver udklædninger og mødt med mulige trusler om vold og sanksjoneringer. Systematisk homofobi og racisme har opbygget en struktur hvor nogen klær på nogen kroppe er passende og forventede, mens andre kommer med en trussel om vold og sanksjoneringer.

The whole world is a stage, and everyone on it is a crossdresser

I en periode trente jeg på SIO Atletica. Jeg dro flere gange, og hver gang jeg var der så jeg den samme mand. Han hadde gigantiske overarme og treningstøy med pitbull på. Altså rapperen, ikke hunderacen. Det må kræve ekstrem dedikasjon at få så stor en muskelmasse. Jeg gætter på at han var der hver dag. Det fik mig til at tænke på den dedikasjon det kræver at få så ultra maskulin en utstråling. Jeg tænkte på det som en slags male to ultra-male transition⁴⁶. Som Hemingway⁴⁷ der vokser op i en vanlig forstad i Chicago men skriver om storvildtjagt, tyrefægtning, og fiske med riffel. I et binært kønssystem er det meningen at vi aldrig skal vise vores arbejde, med at performer vores køn, kun resultatet. Vi bemærker næsten kun det arbejde det er at have et køn, når den binære grænse bliver overskredet. Jeg skriver dette for at minne meg selv om at de fleste driver med en form for transsionering til noget andet hver eneste dag. Mannen i treningssenteret bruker øjensynlig ekstremt meget tid på sin kropslige transsionering.

Det at være transperson betyder at man har krydset en binære kønsgrense. En usynlige linje. En linje som samfundets opmærksomhed er ekstremt fokuseret på, i kønsdebatten. Torrey Peters⁴⁸, forfatteren bak *Detransition Baby*⁴⁹, har sammenlignet den grænsen mellem mand og kvinde i det binære kjønnspektre med den 4 kilometer brede demilitariserede grænse mellem Nord- og Syd Korea. Der er også enormt meget opmærksomhed som er fokuseret på akkurat denne linje. Men det er ikke nødvendigvis det mest interessante sted

⁴⁶ Peters, (s. 179)

⁴⁷ Amerikansk forfatter som levede fra 1899 til 1961

⁴⁸ Amerikansk forfatter, født 1981

⁴⁹ *Detransition Baby*, utgitt i 2021

at fokusere al vores opmærksomhed på. Syd Korea er 1200 km på lang. Det ville ta mig, hvis jeg fik lov, en times tid et gå hen over grænsen, mens det ville være en flere måneder lang gåtur at gå fra toppen til bunden af Sydkorea. En meget længere reise. Peters bruger Nord- og Sydkorea som metafor for at gi kønspektret et landskab at forstås ud fra. Den lille grænse på midten er kun så vanskelig at krydse fordi mennesker har besluttet at den skal være det. Fordi nogen har fokusert ekstremt meget opmærksomhed akkurat der. Men på hver side af grænsen kan man også reise ekstremt langt, men uden at nogen anholder deg på det. Som mannen i treningssenteret. Jeg er interessert i et kønsspekter uten denne rare grænsen på midten. Jeg er interessert i hvordan man kan bruke klær til disse reiser. Hvordan min kropp føles andreledes i en hættegenser, joggesko og arbeidsbukser, end den gør i en stram top med spagettistopper eller et jakkesæt for den sags skyld. Virginia Woolf⁵⁰ beskriver klærnes mulighet i boken *Orlando*⁵¹:

*Orlando curtsayed; she complied; she flattered the good man's humours as she would not have done had his neat breeches been a woman's skirts, and his braided coat a woman's satin bodice. Thus, there is much to support the view that it is clothes that wear us and not we them' we may make them take the mould of arm or breast, but they mould our hearts, our brains, our tongues to their liking*⁵².

Virginia Woolf

I mine kostymer har jeg hentet inspiration fra mandsdominerte kultures klær, men som fortsatt har en helt særlig pynt og estetikk til seg. Cowboyklær,

⁵⁰ Engelsk forfatter som levede fra 1882 til 1941

⁵¹ *Orlando* utgitt 1928

⁵² Woolf, (s 131-132)

tyrefægterklær og motorsykkelmiljøer er noen av de. Jeg må indrømme at det er godt muligt at jeg jobber med disse æstetikker fordi det er i de jeg føler meg mest hjemme i mit eget kjønn. Pyntet maskulin. Jeg kan i disse stramme uniformer manipulere med min krops ellers bløde former, uden at måtte ta operationer. Jeg jobber med stramt vevede tekstiler i flere lag som kan stramme inn med hjelp fra snørre. Der er et gram af terapi i dette arbejde. En måde at være i egen kropp på og samarbejde med den.

På den internationale dag for *Trans Day of Visibility*⁵³ i år sendte en ven mig et instagramopslag hvor der stod: *Visibility without protection is a trap*. Vi havde tidligere den dag haft en samtale om påklædning. Vi havde diskuteret hvor fri vi egentlig følte os til at klæ os som vi havde lyst til. For selvfølgelig kan man til dels klæ seg som man vil og gå ud i byen, men det kan være en fælde. Man kan ikke være sikker på at man ikke vil møde tilråb eller vold. Mænd møder modstand hvis de vil gå i skjørt eller kjole, kvinder møder modstand hvis de klær sig i tøj der viser for *lidt* eller for *mye* krop. Det samme gjelder for tykke og tynde kroppe og transkroppe og kroppe med funktionsudfordringer og rasialiserede kroppe. Alle kroppe kan møde saktioner fra samfundet på baggrund af hva slags tekstil de bære og på hvilken måde. Hvis jeg klæder mig maskulint, holder mit hår kort og mit utseende androgynt, så kan jeg ikke være sikker på, at jeg ikke bliver mødt med modstand på for eksempel offentlige toiletter eller på bussen om natten, på vej hjem fra fest. Synlighed uden beskyttelse er en fælde.

Jeg længtes nogle gange efter et større skeivt felleskab og en frihet til å utforske. En mulighed for at trekke meg bort fra mit vanlige sted og føle noe

⁵³ 31. Marts

forunderligt eller uvanlig, og la det finnes. Jeg er nysgerrig på hvordan det ville være at bo et sted hvor vi trygt kunne bære vores kroppe som vi har lyst til. Når man er nysgerrig på noe nytt, og når man ikke ser det, da må man prøve å finne på det selv. Det er på en måte det jeg har forsøgt at forestille meg, med hjemstedet til Artemis. Hun velger at leve i eksil fra mænd og ekteskab og vil bare jakte rundt i skovene med sine 60 kvindelige følgere. For mig lyder det som et sted man ville kunne teste ut noen ting. Ikke nødvendigvis noen utopi, det tror jeg sjældent at separatisme er. Men det at forestille sig et andet sted kan nogle gange åpne op for at forstå hvordan man ville kunne gjøre ting anderledes, og se på ens egen virkelighet utefra.

Jeg er i mit avgangsprojekt inspireret af den norske kunstner Tori Wrånes⁵⁴. Wrånes bruker troll som en karakter at arbejde med frigøring og identitet igennem⁵⁵. Wrånes peger, i et interview med *Mousse Magazine*, på trollen som et væsen der speiler mennesker:

*I think we're all trolls. Do you know the troll only comes out when it's dark? It's the same for us. We only show the light side. We hide our darkness and secrets and everything that we feel is wrong. I'm interested in the troll because it represents the whole spectrum of being human*⁵⁶.

Tori Wrånes

Wrånes bruker i sin praksis også kostymer til å oppløse og leke med kjønn og klassiske stereotyper. Hennes kostymer befinner seg et sted mellom det meget genkendelige og det absolut fremmede. Verkene hennes får meg til at tvivle

⁵⁴ Norsk billedkunstner, født 1978

⁵⁵ *Mousse Magazine* 11/8/2017

⁵⁶ *Mousse Magazine* 11/8/2017

på alle de faste strukturer jeg kjenner for hva som er smukt og hva som er stygt, eller hva som er ekte eller kunstigt, gammelt eller ungt, menneske eller dyr. Det er et deilig sted å være, når man lengtes etter et større frirum, og har et ønske om at regler skal være oppløst.

Echo Face, performance, Tori Wrånes, 2020

Teaterteppet, reaktivt digitaltryk på silke, 200 x 320 cm, 2023

FJERDE AVSNITT

Scenografi & World Building

Mit avgangsprosjekt, *Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies*, er en scenografiske installation man kan bevæge sig rundt i. Først møter man et teaterteppe i ingangen som man må passere igennem for at kunne se hva som er på andre siden. Teaterteppet er laget av silke med et reaktivt digitalprint av en akvarel jeg lagde på residency i Roma. Etter å ha passeret teaterteppet kommer man til porten. Porten er en slags invitation ind i en parallel verden, eller i hvert fald et lille udsnit af den. Jeg har arbejdet med at bygge verdner gjennom tegning i flere år. Mine tegninger komme altid fra det samme sted. Et parallelsamfund meget tæt på vores eget, hvor nogle ting får plads, som som jeg savner her i virkeligheden. I mit avgangsprosjekt har jeg forsøgt at tage den verden jeg har tegnet på i årevis og bygge et fysisk udsnit af den. Scenografien gør det muligt at opholde seg inni det som før bare var portrætteret. Proportionelt er mine verker nå ofte store, så der er plass, ikke bare til meg, men til flere.

Det at bygge verdner, kalder man i fantasy-genren for *World building*. Tolkien brukte mange år på omhyggeligt at konstruere den verden som *Ringenes Herre*⁵⁷ udspiller sig i, kaldet *Middle Earth*. Han skapte flere sprog, forskjellige racer (elver, dværge, mennesker, hobbitter, enter, nisser, orker, troldmænd, for kun at nævne nogle få) og deres kulturer, byer og landskaber. Min egen interesse for *world building* er både en måde at samle mine værker et samlet landskab at finnes i, og et eskapistisk forsøg på at forestille mig et, til tider, bedre sted at opholde sig. Denne interesse har av flere omgange skubbet

⁵⁷ *Ringenes Herre*, roman av forfatter John Ronald Reuel Tolkien, utgitt i 1954

mig i retning af fantasy og rollespil. Kunst og rollespil har det til fælles at de begge tilbyder muligheden for, at skaber verdener, man kan træde ind i, prøve sig selv af i, og måske endda vende tilbage fra, forandret.

Clear Channel, grafittegning, 150 x 230 cm, 2023
(eksempel på mit arbejde med *World Building* i tegning)

De virkeligheder som spillet tilbyder kan ikke reduceres til borgerlig eskapisme eller forbrugerrisk underholdning. Spillet er ikke bare et produkt der skal stimulere og tilfredstille. Det er en konstant mulighed for refleksion og frisættelse.

Jeg begyndte at spille samtale-rollespillet *Dungeon World* i 2023 med nogle venner som var rutinerede i spillet og gerne ville lære mig det. Konceptet, samtale-rollespil, betyder at man sidder rundt om et bord og taler sammen. Der er ingen brikker, kostumer eller rekvisitter. Måske er der kaffe eller øl og et papir at notere eller tegne på, men ellers er der ingenting. Man siger alt man gør, og landskabet beskrives af spilleren og *spilmesteren*, altså vedkomne som styre spillets gang og sætter rammerne for spillets begivenheder. Det er et kaotisk og frit koncept hvor alt er oppe til diskussion og fortolkning. Ingen begreber er forudbestemt, alt kan omdefineres; kønn, religion, byplanlægning, samfundstrukture, hierakier, familie, arbejde, krig, skønhedsideal og kunstsyn må redifineres hver gang man inddrager det i spillet. Denne strategi genkender jeg i det at være skeiv. Som skeiv har man ikke altid mulighed for at adoptere et traditionelt syn på familiedanning, parforhold eller sex. Arbejdet med at måtte redifinere disse strukturer er både tungt og vanskeligt, men det er også frisættende og en mulighed for forbedring.

Enhver spiller inviteres til at udforske et givent spils præmisser og gennem spillerens interaktion og fortolkning af spillets univers, som altid bliver sat i relation til den virkelige verden, opstår et kritisk potentiale.

I min praksis bruger jeg rollespil som en arbejdsmetode. En strategi som man kan bruge til at redefinere eller gentænke med. Det er det jeg forsøger på med *Lacking A Grand Narrative, We Carry Tiny Mythologies*. Altså at tilbyde

nogle små nye mytologier som trækker nogle temaer frem, som jeg går og savner. Temaer som i særdeleshed handler om kønn, seksualitet og samfund. Ved at lade kostymerne hænge tomme for kroppe og frie, tilbyder de en latent mulighed for den som ser på de. En mulighed for at tage dem på, eller bare forestille sig at have dem på, og forestille sig at være en anden, eller den man egentlig er.

LITTERATUR:

Bechdel, Alison. Sackville-West, Vita. Woolf, Virginia, *Virginia Woolf and Vita Sackville-West: Love Letters*, Vintage Classics, 2021

Guin, Ursula Kroeber Le, *The Carrier Bag Theory of Fiction*, USA; Ignota, 1986

Graeber, David & Wengrow, David, *The Dawn of Everything: A New History of Humanity*, Penguin Books, 2022

Holmegaard, Luka. *Look*, København; Rosinante/Gyldendal, 2020

Klempnauer Miller, Hana, *Out West: The Queer Sexuality of the American Cowboy and His Cultural Significance*, USA; Brandeis University, 2021

Marx, Karl, *Det kommunistiske manifest og andre ungdomsskrifter*, Oslo; De norske bokklubbene, oversat i 2020, (udgivet for første gang i 1848)

Peters, Torrey, *Detransition, Baby*, Penguin Random House, 2021

Stridsberg, Sara, *Medealand*, Aschehoug 2013

Wolf, Sherry, *The Roots of Gay Oppression*, essay, *International Socialist Review Issue 37, September–October 2004*

Woolf, Virginia. *Orlando*, Hogarth Press, 1928

GRÆSK MYTOLOGI:

CALLIMACHUS AF CYRENE var en græsk digter ved biblioteket i Alexandria, 3. århundrede før vores tidsregning, Han var forfatter til en lang række værker, hvoraf kun 6 salmer og 63 epigrammer stadig overlever i deres helhed.

Oversatt: *Callimachus, Lycophron, Aratus. Hymns and Epigrams*. Oversatt av A. W. Mair, G. R. Mair. Loeb Classical Library 129. Cambridge, Harvard University Press, 1921

DE HOMERISKE HYMNER er en samling af 33 græske digte komponeret i den gamle episke stil.

Dateringen og forfatterskabet af hymnerne er kompleks. Teksterne tildeltes flere forfattere, herunder Homer, Pamphos (Salme til Demeter) og Cynaethus af Chios (Salme til Apollon). Men de betragtes nu som en stort set anonym samling af værker.

Størstedelen af samlingen, inklusive de længere salmer, stammer fra det 7. århundrede før vores tidsregning.

Oversatt: *Hesiod, Homeric Hymns, Epic Cycle, Homerica*. Oversatt av Evelyn-White, H G. Loeb Classical Library Volume 57. Cambridge, MA, Harvard University Press; London, 1914.

KUNSTNERLISTE:

Liste over kunstnere og verker jeg er inspireret av i mitt avgangsprosjekt

Tori Wrånes

Vokalist og kunstner med en transmedial kunstnerisk praksis. Hendes bruk af lyde, musikinstrumenter, kostumer, rekvisitter, arkitektur og skulpturer deformerer kroppen og skaber nye ritualer og drømmeagtige konstellationer.

Sandra Mujinga

Video- og installationskunstner. Mujinga arbejder trækker på afrofuturisme, posthumanisme og science fiction og flere av hennes installasjoner består blandt annet av store kostymelignende skulpturer.

Albin Werle

Billedkunstner, der jobber med interaktive kunstværker, inspireret av rollespil, folkløse, traditionel magi, aktivisme og eksperimentel pædagogik.

Ingrid Torvund

Video- og tekstilkunstner. Torvund lager kostymer som hun bruker i sine videoværker som hun lager i samarbejde med kunstnerne Jonas Mailand.

Héloïse Letissier

Musiker under navnet *Redcar* eller *Christine and the Queens*. Jeg er særligt inspirert av videoverket *La vita nuova* som han har laget i samarbeide med instruktør Colin Solal Cardo og produsent Rémy Solomon.

Gena Marvin

Performancekunstner, fotograf og fashion designer. Marvin bruker sin egen kropp og de kostymer hun skaper i hennes performance. Hendes praksis sentrere seg primært omkring LGBTQIA+ rettigheter i Russland.

Sasha Velour

Drag queen, kunstner, skuespiller og tv-producent. Velour vandt niende sæson av *RuPauls Drag Race* og arbejder med manipulationer av kjønn og kropp gjennom klær.

Henri Matisse

Maler og grafiker, men nævnt på denne liste da jeg i mine kostymer har funnet estetisk inspirasjon i de

præstekåper han lagde omkring
1950.

Tak

Til sidst vil jeg sige tak til Sara Skorgan Teigen, min veileder Tiril Schrøder, professor Jan Petterson, professor Alexandra Janik, verkstedsmester Magdalena Kotkowska, verkstedsmester Brynhild Kristine Seim, Jonathan August Lengali, Nora Milch, Hilde Heggstad, Vera Sofie Skjetne, Ragnbild Nes, Matilde Clementsen, Io Alexa Siversen, Martin Pecori, Christa Balinn Korvald, Emma Gedbjerg og Asger Aarup Hansen.